

EMRAH SERBES • Hikâyet Paramparça

EMRAH SERBES 1981 Yalova doğumlu. Akdeniz Üniversitesi Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Yüksekokulu'nu yarım bıraktı, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Öğrencilik yıllarında *BirGün* gazetesi için söyleşiler kaleme aldı, *Radikal* 2 için tiyatro eleştirileri yazdı, *Hayvan* dergisinin Ankara muhabirliğini yaptı. Kitapları: *Her Temas İz Bırakır* (roman, 2006), *Son Hafriyat* (roman, 2008), *Erken Kaybedenler* (hikâye, 2009), *Hikâyem Paramparça* (seçki, 2012), *Deliduman* (roman, 2014), *Müptezeller* (roman, 2016), *Üst Kattaki Terörist* (grafik hikâye, 2016).

İletişim Yayınları 1817 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 255

ISBN-13: 978-975-05-1118-9

© 2012 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1-12. Baskı 2012-2019, İstanbul

13. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Berat Pekmezci

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Yağmur Kaymaz

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMRAH SERBES

Hikâyet Paramparça

FOTOĞRAFLAR Ümit Bektaş

Bu kitaptaki metinlerin çoğu Afili Filintalar
blogunda “afili parçalar” adı altında
yazdıklarımın bir seçkidir. Bu kitap için gözden
geçirilmiş ve yeniden düzenlenmişlerdir.
53-54-55-56-57 ve 58. maddeler *Birikim*
dergisinin Haziran 2009 sayısından alınmadır.
Sondaki “Galip İşhanı” hikâyesi ilk defa
bu kitapta yayımlanmaktadır.

İÇİNDEKİLER

9

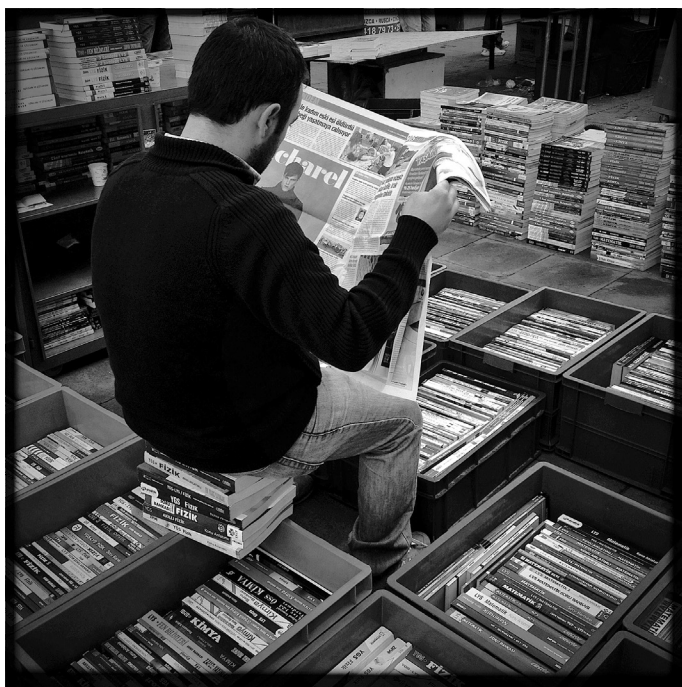
Afili Parçalar

149

Galip İşhanı

Afili Parçalar

1. karanlıkta nüfus sayımı

Babamın öldüğü gün birine âşık olmuştum. Bazen böyle olur, her şey üst üste gelir. Metrodaydım; boş yerler vardı; ama en köşede ayakta duruyordum. Onu düşünüyordum, romantik şeyler değil, bir buluşma ayarlayabilmek gibi pratik şeyler. Kaç istasyon sonra inmem gerektiğini de düşünüyordum diğer yandan. Yirmi bir yaşındaydım o zaman; çarklar hep döner, her yaşta döner. Büyük bir kentteysen bir sürü gereksiz şey bilmen lazım yoksa kendini salak gibi hissedersin. Sonuçta inmem gereken istasyonda indim. Eve gittim. Herkesin yüzünde aynı ifade. Ölüm haberi vermek zorunda kalanların yaşamaktan duydukları tatlı utanç. Bunlar çehrelere asılı açık kanıtlardır. İlk insanlardan bu yana incele incele bu hale gelmişlerdir. Bir gün öyle bir dil geliyecek ki tek laf etmeye gerek kalmayacak. Herkesin yüzünden anlaşılacak ne demek istediği. “Neden?” diye sordum, ölüm sebebini yani. Söylediler. Gerçek yaşama sevincini görmek istiyorsanız mezarlıklara gidin, orada gezinen, ziyarete gelmiş insanların yüzlerine bakın.

İhtiyar gassalı hatırlıyorum babamı yıkadığı mermerin önünde. Beyaz sakallıydı. Rüyalara giren aksakallı dedeler

gibi değil ama, Hemingway gibi. İşini seviyordu ve çok konuşuyordu. Bu tarz işleri yapan adamların fazla konuşması gerekir. Ama o bunu takmıyordu. Bir sürü şey sordu. Cevap vermedim. Cevap alamadığı her sorudan sonra ayrı ayrı şaşırıyordu. Büyük bir samimiyetle şaşırıyordu. Konuşulmaması gereken yerler vardır. Çocuklara ve ihtiyarlara anlatamazsın bunu. Hepsi doğal anarşist.

Cenaze günü çok soğuktu. Sonra hep uyumak istedim. Doğal sakinleştirici... Sevdiğiniz biri öldükten sonra yaşama tekrar devam etmek bisiklet kullanmayı öğrenmeye benziyor. Ama yokuş aşağı giden bir bisiklet oluyor bu. Dengeyi sağlamanın tuhaf coşkusunu kastetmiyorum burada ya da sadece bundan bahsetmiyorum. Kafayı gözü yarmak üzere olmanın korkusundan da bahsediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Sonra zaman geçti. Zaman hiçbir şeyi düzeltmez. Daha beter de etmez. Zamandan bağımsız şeyler bunlar. Tenhada, uzakta, karanlıkta oturup bir sigara daha yakmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Babam öldüğü için değil. Âşık olduğum için değil. Yirmi bir yaşında olduğum için değil. Öyle olması gerektiği için.

Sonra biraz içtim ve telefona sarıldım. Bu adil değil. İki taraf için de... İnsanlar sizin alkollü olduğunuzu anlar ama bellekleri bunu böyle kaydetmez. Çünkü gelen sadece sestir. O sesin üstüne en ayık halinizi yerleştirir bellek. Bellek böyle namussuz bir orospu çocuğudur işte. Sizi üçkâğıda getirmek için elinden gelen her şeyi yapar. Hepimiz yanlış hatıralara sahibiz. Öyle yaşanmadı ki onlar. Hatıralarını yazan ihtiyarları düşünün, kitabı bitirdikleri zaman öleceklerini bilirler, o yüzden bitiremezler bir türlü, yaşamak için sallamayı sürdürmeleri gerekir.

Onu aradım ve “Seni seviyorum,” dedim. “Çarklar dur-

du, yargılama bitti. Hayatımda ilk kez çekip gitmek istemiyorum.” Şimdi bile utanıyorum söylediklerimden. Herkesin kalbinin çizildiği bir yer var. Orada görünmez bir duvara çarpıyorsun. Daha öteye gidemiyorsun. Bütün dünyanın o çakıldığı yerden uzanabildiğin yere kadar oluyor artık. Ben de o günlerde bir yerde çakıldım işte. Ama tam nerede bilemiyorum. Hiçbir zaman da bilemeyeceğim bunu.

“Sonra konuşalım,” dedi. Sonra konuştuk. Hastanenin karşısındaki otoparkta... Otoparkın bir köşesini oto yıkamaçıya çevirmişlerdi, diğer köşesini çay bahçesine. Çok amaçlı dandik bir yer... Ne konuştuğumuzu yazmayacağım. O kadar da değil. Çünkü bunlar mahrem şeyler. Zaten ben hayatımı anlatmak istemiyorum ki. Yaşadıklarımı düşünerek oradan bir sonuca varmak istiyorum sadece. Sanırım demode bir yazarım. Genellemeleri seviyorum ve noktayı koyduktan sonra ardımda iyi kötü bir anlam bırakmak istiyorum. Artık bunun bir anlamı kalmadığını düşünsem bile böyle yapıyorum. Lanet olsun, öyle alıştım çünkü, nasıl başlarsan öyle gider.

Sonra yine zaman geçti. Zaman geçmesi önemli değildir. Bundan bahsetmiştik. “O zaman bir şeyleri reddetmeye ihtiyacım vardı ve sen tam bunun üstüne gelmiştin,” dedi. “O kadar iyiydin ki o zaman. Annem sanki bu yüzden yedi ay daha yaşadı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Anlıyordum. İki karışlık mesafede, birbirimizi göremeden uzanmıştık. Kaç kişi olduğumuzu bilemeden uzanmıştık o karanlıkta, yanıımızdaki ölülerle beraber uzanmıştık. Karanlıkta nüfus sayımı şöyle yapılır: Yaşayanlar bir sigara yakar.